

Het volk en het groen

op het Molenwater bedreigd

Kom, het volk heeft recht op groen,
openbaar *in* de stad en niet alleen
er *om*, bevecht dat, verdedigt het
met hand en tand.

Elke boom en elke struik, die gevaar
loopt te verdwijnen, is de aandacht
meer dan waard, levensader longen,
moet bewaard.

Het onnodig ruimen, ruilen voor blik,
dacht ik, is een mis-daad, dat weet
heel het volk, hopelijk ook Bestuur en
Raad, die zijn toch niet wereldvreemd?

Ons lijkt dat soms zo.

September 2009

Johannes Herman Buma
Stadsdichter van Middelburg

Gebakkenei

Het plezier dat hier altijd goudgeel
en glanzend vet te bakken lag
in de hitte van geboterde bladeren en volle bloei

dat was plezier van veel mensen, mensen die op hun
gemak

maar onder lichte druk van kruinige kastanjabomen
zich voorover bogen en zich spiegelden

in de glans van een vette dooier: de gele kroon van
onze Lange Jan

diezelfde buiging maakt men nu voor een onderkant met
bruine korstjes

een pannetje uitgebakken miniatuurtjes waaronder de
lol ligt begraven,

dát is het:

een omgekeerd 'gebakke nei'

en daar word je alles van, behalve blij.

Sandra Burger

PARK

GRAS

SPORADISCHE BLOEM

HONDENPOEP

emma burns

parkpop

Een vroege zondagochtend.
Men slaapt nog, laat de hond uit,
of jogt het ochtendrondje.

Vanuit het parkje bij de skatebaan
hoor ik muziek, gitaarakkoorden,
dan aarzelend daarbij een hese stem.

Een jonge knul, zijn petje op één oor
zingt hier, alleen met zijn gitaar
zijn eerste song, over de night before.

Neeltje Maria Davidse

Monument

Onder oude bomen
liggend in het gras
denk ik aan mijn dromen
aan hoe het vroeger was.
Hier staan we op de foto
vlak naast de Lange Jan
net zo groot als wij toen
daar genoten we zo van.
We waren klein
en groter wordend
verdween dit paradijs,
zoals alles steeds verandert
inmiddels zijn we grijs.
Hier ligt zoveel herinnering
op dit mooie stukje groen
dit park moet daarom blijven
een monument voor nu en toen.

Tanja Harpe

Molenwaterpark

is het de wind
 het is de wind, laat bomen ruisen
 zijn het de bloemen
 het zijn de bloemen, zij geuren
 is het de lucht
 het is de open lucht
 zijn het de vogels
 misschien zijn het de vogels...

wat is het, wat is het
 dat ons & de bladeren doet zuchten
 bij het horen en zien van mistig visioen / we
 schrijven mei

zijn het de rode oren van geldridders,
 is het de verbazing aan de gedachte
 dat bomen berooid bezwijken moeten
 struiken geveld, allen hun bladjes als dwaze briefjes
 laten vallen & struikelen over het gerecht/
 bloemen terneergeslagen en gekrenkt tot in hun
 stamperlief
 het groene hart van de stad zal bezeren

deze altijd zwangere plek vol muizenissen,
 kraaiepoten,
 spinrag, onkruid, getwinkel, gekraai & gekir,
 laat het zijn, laat het zijn,
 laat het niet te laat zijn, we schrijven mei 2010

zoals ooit werd gestreden over de rimpeling van gouden
 golven
 de strijd bij het verdwijnen van het eens zo levendig
 Molenwater
 en een gasfabriek verscheen als een luchtbel in de
 tijd/
 we schrijven de tijd voorbij

we kijken terug
 vol vertier ligt reeds verschanst in dwaasheid
 miniatuur Walcheren bij een mortier.

we ruiken de zoete geur van mei
 ontembare liefdes bloeiden
 onder het intense blauw van vergeetmeniet
 zijn het de knoppen
 is het de zucht van de bomen

de angst van teloorgang
 de wil tot overleven
 de merel met zijn zang
 de winter met zijn kaalheid
 de geur van sneeuw
 de zoele avonden
 met het grote verlangen

juul kortekaas

2010

Jouw park

*Mijn hart is groen,
 groen als het gras,
 dat reikt naar jouw enkels.
 Mijn hart is groen,
 groen als de boom
 die jou beschutting geeft.
 Mijn hart is groen,
 groen als het mos;
 maar jouw huid is zachter.*

Ik ben jouw park:
 oase tussen stenen,
 kalmte in de chaos
 van alledag.

Ik ben jouw vijver,
 met Amor in wit marmer,
 zwanen die zich nijgen
 naar jouw gezicht.

Ik ben jouw boom,
 niets deert je, zon noch regen,
 sluit mij in je armen,
 schuil maar bij mij.

Ik ben jouw speelwei,
 gazon onder je voeten;
 duizend madeliefjes
 voor in je haar.

*Mijn hart is groen,
 groen als het gras,*

*dat reikt naar jouw enkels.
Mijn hart is groen,
groen als de boom
die jou beschutting geeft.
Mijn hart is groen,
groen als het mos;
maar jouw huid is zachter.*

Lonne van Liere, juli 2008

Park

Ik droomde dat ik liep in 't park.
De aarde veerde licht onder mijn stappen.
Droge takken knapten af
toen ik kroop door 't kreupelhout.

Plots het statig witte huis
Badend in het late middaglicht.

Aan de rand van het gazon
spreidde de oude kastanjeboom
zijn armen wijd, torste honderden kaarsen.
Door zijn bladeren vielen scherven licht
op helgroen gras en midden op het veld
de keizerlijke beuk met rond zijn voet
een cirkel blauwe scilla's.

Ik droomde dat ik zocht naar haar
die hier als laatste woonde en even
dacht ik een schim achter het raam,
een hand die wenkte. Alles viel stil.
IK hield mijn adem in. Vogels zwegen.

Iets bewoog op het bordes.
Een flits van glanzend groen en blauw.
De schrille kreet van een pauw
Verscheurde de stilte.

Anneke Schenk

In het hart van een boom zit zijn geboorte

In het hart van een boom zit zijn geboorte
Aan de ringen tel je hoe oud hij is
Snij mijn botten dwars doormidden
En zie dat ik me niet vergis

Want mijn leeftijd valt niet te kennen
Aan de rimpels en vlekken op mijn huid
Maar aan mijn ziel, die elke keer
Opnieuw aan het oneindig Al ontspruit

Je kunt dus in mijn aderen en spieren snijden
Of je houdt mijn bloed tegen het licht
Niets wijst uit hoe oud ik ben
Alle gaten in de tijd heb ik gedicht

Robbert Jan Swiers